

Podwójna służba

List do hebrajczyków

Wielokrotnie i wieloma sposobami przemawiał Bóg dawnymi czasy do ojców przez proroków; ostatnio, u kresu tych dni, przemówił do nas przez Syna – Hebr. 1:1-2.

Gdy mówimy o misji apostoła Pawła, najczęściej mamy na myśli dzieło jakie miał do wykonania w roli apostoła pogan. I rzeczywiście, Bóg powołał go do tego specjalnego dzieła.

Gdy dotarł do Damaszku, oślepiiony spotkaniem z uwielbionym Jezusem w czasie swej podróży, spotkał się z nim uczeń imieniem Ananiasz, posłany przez Boga. Znając reputację Saula jako prześladowcy chrześcijan, Ananiasz wyraził swą obawę przed spotkaniem z nim, „lecz Pan rzekł do niego: Idź, albowiem mąż ten jest moim narzędziem wybranym, aby zaniósł imię moje przed pogan i królów, i synów Izraela” (Dz. Ap. 9:15). Czytając ten ustęp, łatwo jest przeoczyć zamykające go słowa: „i synów Izraela”. Apostoł Paweł miał służyć słowem zarówno między Żydami, jak i poganami. Paweł rozumiał na czym polega pierwszeństwo służby względem Żydów, co potwierdzają nam wydarzenia związane z jego i Barnaby wizytą w Antiochii Pizydyjskiej, o czym mamy powiedziane w 13 rozdziale Dziejów Apostolskich. Zapis ten wspomina, że apostoł wraz z Barnabą w dniu sabatu udali się do synagogi. Po odczytaniu zakonu i proroków, przełożeni synagogi poprosili przybyszów do wygłoszenia kilku słów do zgromadzonych. Paweł wykorzystał tę okazję, powstał i przemówił. Najwidoczniej pośród słuchaczy znajdowali się również nie-Żydzi, ponieważ swą wypowiedź rozpoczął słowami: „Mężowie izraelscy i wy, którzy się Boga boicie, posłuchajcie!” (Dz. Ap. 13:16). Dalsza jego wypowiedź jest dobrze znana osobom interesującym się chronologią biblijną, ponieważ to właśnie tutaj Paweł wspomina, że okres Sędziów trwał 450 lat.

Zwróćmy uwagę na fakt, że Paweł wraz z Barnabą udali się do synagogi w dniu sabatu □ a zatem poszli do miejsca, gdzie gromadzili się Żydzi, aby znaleźć możliwość głoszenia im Ewangelii. Gdy Paweł skończył, zgromadzeni poprosili go, czy nie mógłby usłużyć i opowiedzieć czegoś więcej o tych rzeczach w czasie kolejnego sabatu. Niektórzy z Żydów i pogan nawróconych na judaizm poszli za Pawłem i Barnabą, dalej dyskutując. Paweł i Barnaba „z nimi rozmawiali i nakłaniali ich, aby trwali w łasce Bożej” (Dz. Ap. 13:43). Opis wydarzeń jakie miały miejsce w czasie kolejnego sabatu, jest wręcz niesamowity: „A w następny sabat zebrało się prawie całe miasto, aby słuchać Słowa Boże-

go” (Dz. Ap. 13:44). Jednakże Żydzi zapalali zazdrością gdy zobaczyli tłumy pogan, które przyszły aby słuchać słów Pawła. Pismo Święte wspomina, że „gdy Żydzi ujrzeli tłumy, ogarnęła ich zazdrość, i bluźniąc sprzeciwiali się temu, co mówił Paweł. Wtedy Paweł i Barnaba odpowiedzieli odważnie i rzekli: Wam to najpierw miało być opowiedane Słowo Boże, skoro jednak je odrzucacie i uważacie się za niegodnych życia wiecznego, przeto zwracamy się do pogan. Tak bowiem nakazał nam Pan: Ustanowiłem cię światłością dla pogan, abyś był zbawieniem aż po krańce ziem” (Dz. Ap. 13:45-47). A zatem sam apostoł Paweł wspomina, że pierwszym celem jego misji była służba słowa Bożego dla Żydów.

Ewangelia łaski

Zazdrość Żydów wyrastała z ich przekonania, że nawróceni z pogan na wiarę chrześcijańską muszą najpierw przyjąć żydowskie tradycje i prawa, zanim będą mogli mieć społeczność z Bogiem. Jednakże posłannictwo apostoła Pawła nie stawiało takiej przeszkody na drodze pogan, którzy czuli się powołani do społeczności z Bogiem Jehową i Jego Synem, Jezusem Chrystusem. Dlatego też wielu Żydów potknęło się na „Ewangelii łaski Bożej” przez Chrystusa (Dz. Ap. 20:24).

Była to kwestia, którą apostoł musiał jeszcze wielokrotnie powtarzać, a mówił o tym w sposób odważny. Jego list do Galacjan trafnie omawia tę kwestię. Już na samym wstępie tego listu wyjaśnia swe obawy: „Dziwię się, że tak prędko dajecie się odwieść od tego, który was powołał w łasce Chrystusowej do innej ewangelii, chociaż innej nie ma; są tylko pewni ludzie, którzy was niepokoją i chcą przekreślić ewangelię Chrystusową” (Gal. 1:6-7).

Kwestia ta została przez niego dodatkowo uwypuklona w kolejnych wersetach: „Nie odrzucam łaski Bożej; bo jeśli przez zakon jest sprawiedliwość, tedy Chrystus daremnie umarł. O nierozumni Galacjanie! Któż was omamił, was, przed których oczami został wymalowany obraz Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego? Chcę dowiedzieć się od was tego jednego: Czy przez uczynki zakonu otrzymaliście Ducha, czy przez słuchanie z wiarą? Czy aż tak nierozumni jesteście? Rozpoczęliście w duchu, a teraz na ciele kończycie? Czy daremne były tak liczne wasze doznania? Rzeczywiście, byłyby daremne. Czy ten, który daje wam Ducha i dokonuje wśród was cudów, czyni to na podstawie uczynków zakonu, czy na podstawie słuchania z wiarą?” (Gal. 2:21, Gal. 3:1-5).

Apostoł był zatroskany tym problemem, jaki pojawił się

w pierwotnym kościele. Martwił się również tym, że wiara jego braci z Żydów, którzy poznali Chrystusa, była ustawicznie wystawiana na próbę przez ich rodziny i religijnych przywódców. Pytania i wyzwania stawiane nawróconym z Żydów przez ich braci nie były błahę, lecz poważne. Ci z nas, którzy odeszli od pewnych religijnych poglądów w których wyrosli, z pewnością mogą lepiej zrozumieć doświadczenia pierwszych chrześcijan pochodzenia żydowskiego i trudność pytań, jakim musieli stawić czoła: Jesteśmy ludem wybranym. Abraham jest ojcem naszego narodu. Bóg przemówił do niego i obiecał wywieść z niego wielki lud. Jaki zaś rodowód ma twoja wiara i na jakich obietnicach opierasz swe przyszłe nadzieje?

Jesteśmy objęci przymierzem z Bogiem, zawartym za pośrednictwem proroka Mojżesza. Bóg dał nam przez niego prawa i porządek. Jaką ty masz relację z Bogiem i kto pośredniczył w twoim imieniu? Czyich nauk przestrzegasz? Cieśli? Ukrzyżowanego przestępcy? Rybaka?

My mamy świadectwo Zakonu i proroków, którymi się kierujemy. Jaki autorytet ma twoja nauka, w którą wierzysz?

Zakon został dany za pośrednictwem aniołów, a wydarzeniu temu towarzyszyły liczne cudowne manifestacje Bożej mocy. Czy aniołowie zatwierdzili podstawę twojej wiary, aby uwiarygodnić ją jako pochodzącą od Boga? W jaki nadnaturalny sposób, widoczny dla wszystkich, Bóg przypieczętował i zaakceptował twój system wiary?

Mamy wspaniałą świątynię zaprojektowaną przez samego Boga, w której służą kapłani również ustanowieni przez Boga. Gdzie jest twoja świątynia i twoje kapłaństwo?

Mamy obrządek i ofiary zaprowadzone przez Boga, zwłaszcza w czasie Dnia Pojednania, które oczyszczają nas od grzechów. Ty nie przestrzegasz żadnych ceremonii, w jaki więc sposób możesz być oczyszczony od grzechów?

W czasie Dnia Pojednania, nasz Najwyższy Kapłan wchodzi do Miejsca Najświętszego gdzie objawiona jest obecność samego Boga. Czy ty spotykasz się gdziekolwiek z objawioną obecnością Boga i kto może w twoim imieniu i na twoją rzecz występować przed Bogiem?

Co najważniejsze, przyszłe królestwo Boże zostało obiecane narodowi żydowskiemu, a jego stolica będzie w Jerozolimie. Czemu chcesz dobrowolnie zrezygnować z tego wielkiego zaszczytu i przywileju?

List do Hebrajczyków

Najwidoczniej, trudności te powodowały zachwianie

wiary niektórych Chrześcijan pochodzenia żydowskiego, prowadząc do porzucenia Chrystusa. Z tego powodu, apostoł Paweł napisał do nich otwarty list, odpowiadając na wszystkie te wyzwania i wzmacniając ich wiarę. Celem tego listu jest wykazanie w oparciu o pisma Starego Testamentu w tym prorocтва, że z chwilą nadejścia wieku łaski, a nie uczynków, nastąpić miała również i zmiana przymierza. Apostoł jednoznacznie wskazał, że brzask owego nowego wieku tworzył nowy wymiar osobistej relacji z Jehową. Paweł nie zaprzeczał żadnemu ze specjalnych przywilejów, jakimi cieszyli się Żydzi w swych relacjach z Bogiem. Przeciwnie, potwierdził ich istnienie: „Pytam więc: Czy Bóg odrzucił swój lud? Bynajmniej. (□) Nie odrzucił Bóg swego ludu, który uprzednio sobie upatrzył, (□) nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże.” (Rzym. 11:1-2,29). W swym liście do hebrajskich Chrześcijan, apostoł wskazuje na żydowskie podstawy wiary Chrześcijanina. Dowodzi również, że wiara chrześcijańska stanowi wypełnienie wszystkiego tego, na co Judaizm wskazywał; zaś dojrzała, doskonała społeczność z Bogiem oraz oczyszczenie z grzechów mogą być osiągnięte przez wiarę w Chrystusa i Jego ofiarę. W związku z tym wskazuje on, że wiara chrześcijańska jest pod każdym względem wyższa od wiary i tradycji żydowskich. Celem apostoła było utwierdzenie wahających się hebrajskich Chrześcijan w ich na nowo odnalezioną wiarę, a nie nakłanianie ich do powrotu do tradycji i praktyk Judaizmu. Analiza rozumowania jakie zaprezentował apostoł w swym liście jest bardzo pouczająca. Paweł porusza nie tylko historyczny aspekt swej służby wobec nawróconych z Żydów, ale pomaga zrozumieć Chrześcijanom wszystkich epok Wieku Ewangelii istotę ich żydowskich korzeni oraz wyjaśnia im, w jaki sposób mogą czerpać zbudowanie z zapoznawania się ze sposobem, w jaki Bóg obchodził się z tym ludem.

Ponad prorokami i aniołami

W pierwszych dwóch wersach swego listu apostoł wskazuje swym czytelnikom (nam), że Chrystus stoi ponad prorokami, których Bóg używał dla przekazywania swego Słowa narodowi żydowskiemu. Jezus nie jest bowiem jedynie narzędziem mówczym Boga i prorokiem, ale jest On Bożym Synem. Został On również ustanowiony przez Boga dziedzicem wszystkich rzeczy, dziedzicem obietnic danych nasieniu Abrahama. Tym samym, jest On jedynym prorokiem wyznaczonym przez Boga w ten sposób. Pozostałe fragmenty rozdziału 1 i cały rozdział 2 obejmuje wywód, że Jezus stoi ponad aniołami Bożymi. Żydzi darzyli wielkim szacunkiem aniołów w uznaniu ich roli jaką odgrywali w historii Izraela jako Boży posłannicy. Wierzyli oni, że za pośrednictwem aniołów Bóg przekazał Zakon Mojżeszowi. Z punktu widzenia zapisów Pisma Świętego, tak właśnie było. Dlatego też tak ważne było dla apostoła, aby wykazać w swym liście, że Jezus stoi ponad aniołami. W

tym celu pyta on, którego z aniołów Bóg nazwał swoim „synem” (1:5), o kim jest mowa w słowach: „Niechże mu oddają pokłon wszyscy aniołowie Boży” (1: 6). Apostoł jasno wskazuje, że określenia te odnoszą się do Mesjasza. Były to sformułowania zaczerpnięte ze Starego Testamentu, które były powszechnie znane tamtym ludziom. W wersetach 7 do 9 apostoł porównuje rolę aniołów jako Bożych sług (niższa rola) z przyszłą rolą Mesjasza jako króla (wyższa rola), na którego został pomazany dla wywyższenia Go ponad inne byty duchowe. W wersecie 13 apostoł stawia pytanie, którego z aniołów Bóg zaprosił, aby zasiadł po jego prawicy? Żadnego, za wyjątkiem Mesjasza. Jezus zastosował ten werset (Ps. 110:1) do samego siebie (Mat. 22:43,44). Apostoł Piotr również odniósł go do Jezusa (Dz. Ap. 2:34-36). Apostoł Paweł kończy swą myśl w tym temacie w zapisie Hebr. 2:1-4, gdzie wspomina, że Bóg objawia swą wolę za pośrednictwem swego Syna, w związku z czym powinniśmy przykładać większą wagę do Jego słów niż do prawa przekazanego narodowi za pośrednictwem Mojżesza przez aniołów. Następnie, komentuje nasuwający się zarzut, że przecież Jezus chodził po tej ziemi jako człowiek, a zatem istota niższa od aniołów. Paweł wyjaśnia, że przez krótką chwilę Jezus rzeczywiście miał niższą naturę; jednakże celowo stał się człowiekiem aby zrealizować dwa ważne cele Bożego planu. Jezus musiał stać się człowiekiem aby „z łaski Bożej zakosztował śmierci za każdego” (Hebr. 2: 9), a także aby doświadczyć cierpień jakie przeżywa świat ludzkości oraz ci, których powołał na swych naśladowców – jego „bracia” (Hebr. 2:17,18).

Ponad Mojżeszem i Jozuem

W pierwszych sześciu wersetach rozdziału 3 apostoł Paweł dowodzi, że Jezus stoi ponad Mojżeszem, tak jak każdy syn stoi ponad sługami domu. Píše on: „Wszak i Mojżesz był wierny jako sługa w całym domu jego [Bożym], aby świadczyć o tym, co miało być powiedziane, lecz Chrystus jako syn [był wierny] był ponad domem jego [Bożym]” (Hebr. 3:5-6). W wersetach 3:7 do 4:14 apostoł Paweł wyjaśnia, że ci, którzy opuścili Egipt, nie mogli wejść do ziemi obiecanej. Z powodu ich niewiary i braku zaufania do Niego, Bóg zawrócił wychodźców z drogi i przez czterdzieści lat wiodł ich po puszczy, gdzie pomarli. W związku z tym, nie weszli oni do „odpocznienia”, które Bóg dla nich zaplanował. Następnie, apostoł cytuje Psalm 95:7-11 z którego jasno wynika, że istnieje odpocznienie przeznaczone dla ludu Bożego, zaś słowo „dzisiaj” odnosi się do nas (Hebr. 3:13), naśladowców Chrystusa. Jeżeli zatem Chrystus jest w stanie wprowadzić nas do odpocznienia przygotowanego przez Boga, to oznacza to, że jest on większy niż Jozue. Czym jest to odpocznienie dla ludu Bożego? Jego pierwszym i podstawowym znaczeniem jest niebiańskie odpocznienie współdziedziców z naszym Odkupicielem, po otrzymaniu boskiej natury. Jednakże wyrażenie

nie to ma zastosowanie do naśladowców Chrystusa również i w obecnym czasie. Jest to odpocznienie wiary w Jezusa, spokój serca i umysłu, pokój z Bogiem który przekracza wszelkie pojmowanie (Filip. 4:7).

Najwyższy Kapłan

Apostoł Paweł poczynszy od wersetu 4:14 udziela odpowiedzi na pytanie, kto jest naszym Najwyższym Kapłanem. Ponownie cytuje Psalm 110, tak jak czynił to już w rozdziale 1. Jest to fragment, co do którego wszyscy zgadzają się, że odnosi się on do Mesjasza. Werset 4 brzmi: „Tyś kapłanem na wieki według porządku Melchisedeka” (Ps. 110:4). W tym kontekście logiczne jest pytanie, jakie Paweł zadaje w innym wersecie: „Gdyby zaś doskonałość była osiągalna przez kapłaństwo lewickie, a wszak w oparciu o nie otrzymał lud zakon, to jaka jeszcze była potrzeba ustanawiać innego kapłana według porządku Melchisedeka, zamiast pozostać przy porządku Aarona?” (Hebr. 7:11). Komentując to pytanie apostoł stwierdza, że skoro powstał kapłan według porządku Melchisedeka, to oznacza to, że nastąpiła zmiana kapłaństwa Bożego, a tym samym zmiana prawa. Jest to kolejny dowód na to, że Chrystus stoi ponad kapłaństwem Lewickim □ Chrystus będzie trwał na wieki jako Najwyższy Kapłan, ponieważ żyje wiecznie, podczas gdy wszyscy ci, którzy służyli w ramach porządku Lewickiego nie mogli tego osiągnąć, gdyż poumierali. Tym samym, Chrystus jako Najwyższy Kapłan żyje zawsze aby wstawiać się za tymi, którzy przez Niego przychodzą do Boga (Hebr. 7:25). Apostoł wspomina, że zakon nie mógł niczego przywieść do doskonałości, lecz teraz za pośrednictwem Chrystusa „wzbudzona zostaje lepsza nadzieja” (Hebr. 7:19). Jezus został kapłanem na podstawie przysięgi potwierdzonej przez Boga (Hebr. 7:21). „O ileż lepszego przymierza stał się Jezus poręczycielem!” (Hebr. 7:22). Innym dowodem logicznym wykorzystanym przez Pawła dla wykazania wyższości Jezusa nad Aaronem i kapłaństwem według porządku Lewiego jest powołanie się na fakt, że Abraham oddał Melchisedekowi dziesięcinę ze swych dóbr, kiedy wracał po odbiciu z rąk wrogów swego bratanka Lota (1 Moj. 14:20). Apostoł wskazuje, że skoro Abraham złożył Melchisedekowi dziesięcinę, to Melchisedek jest większy niż Aaron, Najwyższy Kapłan, oraz kapłaństwo Lewickie które powstało w oparciu o jego ród. Co więcej, Melchisedek pobłogosławił wówczas Abrahamowi, z czego apostoł poprawnie wnioskuje, że błogosławiący jest większy od błogosławionego. W związku z powyższym, Mesjasz Jezus, który jest Najwyższym Kapłanem według porządku Melchisedeka, stoi ponad Aaronem i kapłaństwem Lewickim. W rozdziale 8, apostoł Paweł wspomina, że Jezus służy jako Najwyższy Kapłan w prawdziwym, niebiańskim przybytku, który zbudowany został przez Boga, a nie przez człowieka. Przybytek zbudowany przez Mojżesza był „tylko obrazem i cieniem niebieskiej” (Hebr.

8:5) świątyni. Podsumowaniem tego wywodu są następujące słowa „Teraz zaś objął o tyle znakomitszą służbę, o ile lepszego przymierza jest pośrednikiem, które ustanowione zostało w oparciu o lepsze obietnice” (Hebr. 8:6). Lepsza służba, lepsze przymierze, lepsze obietnice. Apostoł wskazuje, że obietnica dana przez Boga a dotycząca nowego przymierza dowodzi, że pierwsze zawiodło: „Gdyby bowiem pierwsze przymierze było bez braków, nie szukano by miejsca na drugie. Albowiem ganiąc ich, mówi: Oto idą dni, mówi Pan, A zawrę z domem Izraela i z domem Judy przymierze nowe” (Hebr. 8:7-8, por. Jer. 31:31).

Lepszy przybytek

W rozdziałach 9 i 10 apostoł Paweł kontynuuje porównanie dotyczące prawdziwego przybytku – niebieskiego, nie wzniesionego rękami ludzkimi – z przybytkiem na puszczy zbudowanym pod kierownictwem Mojżesza. Następnie porównuje ofiary składane w każdym z nich. Wyjaśnia, że Najwyższy Kapłan sprawujący służbę w ziemskim przybytku, wchodził do Miejsca Najświętszego jeden raz w roku, niosąc krew młodego cielca w celu dokonania pojednania za grzechy swoje oraz ludu. W ten sposób, Izraelici dostępowali zewnętrznego oczyszczenia. Jednakże, ofiarnicza krew cielców i kozłów nie była w stanie dokonać rzeczywistego oczyszczenia, udoskonalenia serc i sumień. W przeciwieństwie do tego, Jezus jako nasz Najwyższy Kapłan wszedł do niebiańskiego przybytku ze swą własną krwią i osobiście stał się przed Bogiem aby dokonać przebłagania za lud (świat) i zrealizować wieczne odkupienie. Jezus uczynił to tylko raz, a jego uczynek jest skuteczny dla wszystkich ludzi raz na zawsze, a w związku z tym nie potrzebuje być powtarzany. Jego ofiara dokonuje rzeczywistego oczyszczenia serc i sumień. Apostoł Paweł wskazuje, że Chrystus dostarczył

lepszej ofiary, a tym samym stał się pośrednikiem nowego, lepszego przymierza.

Podsumowanie

Św. Paweł podsumowuje swe rozważania w rozdziale 10, pisząc do swych czytelników następujące słowa pociechy: „Mając więc, bracia, ufność, iż przez krew Jezusa mamy wstęp do świątyni drogą nową i żywą, którą otworzył dla nas poprzez zasłonę, to jest przez ciało swoje, oraz kapłana wielkiego nad domem Bożym, wejdźmy na nią ze szczerym sercem, w pełni wiary, oczyszczeni w sercach od złego sumienia i obmyci na ciele wodą czystą; trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo wierny jest Ten, który dał obietnicę; i baczmy jedni na drugich w celu pobudzenia się do miłości i dobrych uczynków, uczynków, uczynków, nie opuszczając wspólnych zebrań naszych, jak to jest u niektórych w zwyczaju, lecz dodając sobie otuchy, a to tym bardziej, im lepiej widzicie, że się ten dzień przybliży” (Hebr. 10:19-25).

W Liście do Hebrajczyków, apostoł Paweł wiernie realizuje swą misję posługi najpierw względem Żydów; jednakże jednocześnie pozostawił bezcenne dzieło dla wszystkich Chrześcijan pochodzących z pogan w ciągu całego Wieku Ewangelii. Wyjaśniając i porównując Boże rozporządzenia dotyczące Jego wybranego ludu, Izraela, z tymi dokonanymi w ciągu całej służby i przez ofiarniczą śmierć Jego Syna, apostoł pozwolił nam zrozumieć cel tych pierwszych oraz ich związek z tymi ostatnimi. W ten sposób, możemy docenić pełnię i doskonałość Bożych zamiarów względem ludzkości na przestrzeni wieków. Jakże wdzięczni jesteśmy apostołowi Pawłowi za tę piękną lekcję oraz sposób, w jaki realizował swą podwójną służbę!

Tom Gilbert